

[Gert Petersen]

den måde, tværtimod. Vi gør dem også større for os selv.

Hvis jeg skal se på dagsordenen, vil jeg sige, at et af punkterne ville vi kunne tiltræde, nemlig punkt 4. Jeg mener, som fru Ebba Strange også tidligere har været inde på, at her er der tale om nogle betingede reflekser. Der var dikatur og undertrykkelse, der skete krænkelse af menneskerettighederne i Sovjetunionen og de østeuropæiske lande, og derfor var der – og det skulle der også være – gode asylmuligheder for politiske flygtninge. Men sådanne findes ikke længere, så her mener jeg nok, at der er brug for en stramning.

Hvad det første punkt angår, skal opgaven altså løses. Vi må i overensstemmelse med FN's Flygtningehøjkommissariat modtage et betydeligt antal flygtninge, og de må fordeles, så det ikke bliver bestemte dele af landet, bestemte kommuner, der får hele byrden, og derfor kan jeg ikke blive særlig forarget over den holdning, som indenrigsministeren gav udtryk for. Jeg er helt sikker på, at man vil gøre alt – det er jo også vores tradition – for at løse problemet ad samtalens vej i stedet for at diktere sig igennem, og ud fra de reaktioner, som er kommet fra de allerfleste af de berørte kommuner – altså med både socialdemokratiske og Venstreborgmestre – har jeg også indtryk af, at man er helt indstillet på at løse problemet på den måde. Men vi kan altså ikke acceptere, at de byrder, som vitterlig findes, fordeles ulige på befolkningen.

Punkt 2 drejer sig om det spørgsmål, som forespørgerne har været så heldige er kommet på banen, efter at forespørgslen er stillet. Så vidt jeg kan overskue, er den stillet i begyndelsen af marts måned, og da tror jeg ikke, indenrigsministeren var kommet med den melding, der har vakt så meget postyr. Jeg mener, indenrigsministeren bebuder, at hun vil fremsætte forslag om, at når den 2-årige periode er udløbet, skal disse flygtninge have mulighed for at søge asyl. Jeg er helt enig i det, hr. Peter Due-toft sagde tidligere, nemlig at det er muligt, at nogle gør det; men jeg tror da, at langt de fleste ikke vil gøre det, fordi de vil tilbage igen. Der sker det, at de får chancen, og så vil jeg i øvrigt ikke gentage det, hr. Peter Due-toft sagde; det var ganske rigtigt.

Men så siger man, at dermed har indenrigsministeren foretaget et diktat – ja, jeg tror end-

da, fru Birthe Rønn Hornbech sagde noget i retning af, at når indenrigsministeren er kommet med det budskab og flygtningene har hørt det, kan Folketinget jo ikke lave det om – hvorefter fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at hun ville gøre alt for at få det lavet om. Og det er da også det, der står i dette forslag om motiveret dagsorden. Hvis nogen forsøger at diktere, er det da De Konservative og Venstre, som siger, at det bliver anderledes efter valget. Hvis nogen forsøger at diktere, er det da De Konservative og Venstre, som med denne dagsorden – uden at der er gået nogen virkelig behandling eller dybtgående drøftelser forud – simpelt hen vil forlænge ordningen om midlertidig opholdstilladelse med et år, mens alt andet er taget af bordet. Det ville da være et diktat, og det kan vi naturligvis ikke stemme for. Jeg er i øvrigt overbevist om, at vi vil støtte forslaget, når det kommer til realdebat, og det bliver vel den 10. maj; vi vil støtte forslaget om, at de skal have mulighed for at søge asyl. Men det ville altså være at foregribe debatten og beslutningen, hvis man vedtog punkt 2 i den foreslåede dagsorden.

Så er der endelig punkt 3, og det lyder vældig godt. Jeg har tænkt på, hvilke lande der udgør nærområdet, og det er altså Kroatien, som vi har hørt så meget om; så er det Makedonien, som er et af de mest velorganiserede og rigeste lande i verden, så hvorfor skulle de ikke kunne tage nogle flere flygtninge? Så er det – ja, det er næsten pinligt – Serbien-Montenegro; men man forventer vel ikke, at det er her, vi skal oprette flygtningelejre! De har for øvrigt en halv million flygtninge. Og så er der Slovenien, som er et ganske lille land, meget mindre end Jylland; de har dårlig plads, og de har også mange flygtninge i forvejen i forhold til landets størrelse. Så er der nabolandene, f.eks. det velhavende Bulgarien; vi ved jo godt, at hele deres statsapparat er i den bedste orden, men det er jo lige modsat, for slet ikke at tale om forholdene i Rumænien. Men hele pointen er, at vi har fået nej; vi har henvendt os til disse lande, og de har sagt nej, så derfor kunne man lige så godt omskrive punkt 3 til en opfordring til regeringen om at gå på vandet – noget, der som bekendt er en umulighed undtagen for en enkelt person i verdenshistorien, og det kan diskuteres, hvor korrekt beskrivelsen var. Da det er en umulighed, stiller fore-